

REFUGI DE L'ARTISME?

Genís Cano

El terme "intermèdia" el va posar en circulació en Gillo Dorfles per catalogar una sèrie d'activitats artístiques en principi difícils d'encabir en les compartimentacions clàssiques i habituals. En concret, l'autor es referia a les activitats del grup FLUXUS. En especial esmentava l'activitat atípica de John Cage, de Nam June Paik, de Beuys, de Maciunas i tants d'altres.

En aquestes breus paraules es vol fer palès el cantó negatiu del fenomen ja que la retòrica a favor seu ha esdevingut abundant i tòpica. Així hi ha una gemació d'escrits fent una apassionada però superficial defensa de la interdisciplinarietat, postura que després de tants anys de desconsideració envers un certs fenòmens sempre queda bé. Potser la posició de Renato Barilli és de les més esclaridores quan diu coses com les següents:

(...) hom ha vist per banda de les arts visuals l'abandó del quadre, tanmateix de la superfície, i la invasió de l'espai i el temps reals. Aquests donen lloc al moviment, que pot ser obtingut a través de la màquina (segons la vella línia dels cinetistes que avui no acontenta ningú) o amb la força animal, amb el cos vivent (...) el moviment real (assegurat de la millor manera en l'energia muscular del cos vivent) troba una transcripció fidel en el mitjà film i vídeo (...) (1)

Aquesta descripció correcta i sense entrar en valoracions és excepcional en la literatura artística contemporània.

Pel que fa als aspectes negatius, el que cal recordar és la manera com alguns practicants de l'artisme -tractament d'informació sota color d'art-, d'acord amb periodistes sobrevinguts i buròcrates arribistes, s'apropen a aquestes pràctiques difícils de classificar. El que succeeix és que el creador, presa del *self-myth* propi de l'escena artística -o d'un sector, més ben dit- de la fi dels anys vuitanta, creu que val tot per tal de sortir en els catàlegs sobre les mil i una mostres de coses promocionades i *à la page*.

Això ha comportat més d'un refregit pretensions, més d'una provocació oportunista.

En definitiva, es desvirtua el fenomen anomenat *intermèdia*; allò que designava els esdeveniments del llibertari Cage o del verd Beuys s'enrareix. El treball de lliure recerca és subsumit al màrqueting del propi currículum. De fet ens allunyem del mateix esdeveniment. D'un esdeveniment de què, en termes més generals, ens parla Toni Negri en els seus recents escrits sobre temes d'estètica:

Esdeveniment que no pot ser res més que revolucionari. I quan es diu revolucionari, travessant la noció del bell, es diu acció col·lectiva de tal fondària que implica un efecte de transformació en l'estructura de l'ésser. (2)

Referències bibliogràfiques

- (1) BARILLI R., ' Tutti le arti tendono a la performance'. A: *Il ciclo del postmoderno*. Milà: Feltrinelli, 1987, pàg. 79-80
(2) NEGRI T., ' A Silvano sull'evento'. A: *Arte e multitud*. Milà, Giancarlo Politi, 1990, pàg. 93

